

מיקי ויינברג נשאר פה בגלל המלחמה. עכשיו הוא רוצה שתלמדו תורה, לא בקטע מיסיונרי

מיקי ויינברג, אמריקאי שחי בברלין, היה במקרה בביקור בארץ ב-7 באוקטובר. דווקא האסון גרם לו להישאר כאן ולהפוך את הפרויקט הבינלאומי המצליח שלו, Shiur, המשלב עיסוק בפרשת השבוע עם הגות מודרנית, חשיבה לא שגרתית והרבה הומור – לשיעור לימי מלחמה

מיקי ויינברג. "לא ארתודוקס, אלא פרדוקס" צילום: אלה ברק

עקוב

יובל פלוטקין
2023, 16 בנובמבר 10:22

תקציר הכתבה ב-78 מילים +

עדן גיאת הוציא את האקורדיון מהנרתיק בעדינות של מנתח לב. הוא הפשיל שרוולים והניח את כלי הנגינה על הברך. מאחורי המרפסת זהרו בגדול שתי אותיות: "חן". הניאון של בית הקולנוע הוותיק, הצמוד לכיכר דיזנגוף בתל אביב, דלק בדיוק כמו בימות שלום. גיאת, באמצע שנות ה-20 לחייו, פתח בוידוי: עד לפני כמה שבועות לא היה לו שמץ של מושג מה עושים עם הכלי הזה. הוא אמנם מוזיקאי, אבל מנגן בעיקר

על פסנתר. עכשיו, כשהמאה ה-20 מאיימת לעשות קאמבק, במלוא כיעורה ועוזה, האקורדיון נראה לפתע הולם. הוא לקח נשימה עמוקה והחל לפתוח את הכלי באטיות, אבל במקום הצליל הצפוי נשמע קול אחר, עולה ויורד. המוח נדרש לכמה מאיות שנייה כדי להבין שמדובר באזעקה.

במורד המדרגות רצו בערך שלושים צעירות וצעירים: כל משתתפי המפגש החברתי-לימודי שהתקיים תחת הכותרת "Shiur במלחמה" ושעסק בפרשת השבוע "לך לך". המקלט היה צפוף, ובזמן שממעל נשמעו הדי הפיצוצים, המקום המשיך להתמלא, באנשים שנמלטו מבר היין הצמוד. בינינו עמדו גם כמה כלבים, שרק בנס בלמו את יצר הנביחה. בחורה תל אביבית בפיגי'מה אמרה לבן הזוג שלה: "נמאס לי, עוברים דירה. אי אפשר ככה".

רנע לפני המלחמה, מצאתי מפלט מושלם מזוועות העולם. חזרתי אליו אחרי שפרצה

בשגרה הנוראה של המלחמה, האזעקה מחרידה פחות מן ההמתנה

כשעלינו שוב למעלה, עדן גיאת סוף סוף ניגן. זו היתה נעימה באווירה טורקית, עם נגיעות של תרבות אורמיה (נאש דידן) האיראנית, שם לגיאת יש שורשים. לאוזניים מיומנות פחות, כמו שלי, זה צילצל כמו נגינת כליזמרים, מלאת געגועים ומרוממת במידה שווה. כשהצלילים נמוגו מיקי ויינברג, המנחה של המפגש, ציטט את אדורנו, שלפיו מוזיקה היא תפילה שעברה דה-מיתולוגיזציה. אמרתי לו שבארץ מכירים את אדורנו בעיקר בזכות האמירה שלו על כתיבת שירה אחרי אושוויץ.

shurinternational
Tel Aviv, Israel

View profile

[View more on Instagram](#)

51 likes

Add a comment...

מפגש במרפסת מול קולנוע חן

לאחר מכן, בין היין והביסלי, התנהלה שיחה בלתי שגרתית: במרכזה היו מארק (37), עורך דין חובש כיפה מארצות הברית, וסלים (28), ספורטאי ערבי נוצרי מצפון הארץ. האחרון אמר שהוא סולד מההגדרות שמפצלות את החברה הישראלית, ושהוא חולם שיום אחד כבר לא יהיה צורך לציין מי ערבי ומי יהודי. בסופו של דבר שניהם, ועוד כמה מהנוכחים, העלו את האפשרות שהפתרון מסתתר ביחסי מין בין-גזעיים. בשלב הזה

נזרק לשיחה שמה של מיה ח'ליפה, הלבנונית שהתפרסמה שלוש פעמים בעשור האחרון: בפעם הראשונה ככוכבת פורנו, בפעם השנייה בתור פעילה פמיניסטית ובשבועות האחרונים כתומכת קולנית בתנועת ההתנגדות הפלסטינית. אחרי שפירסמה תכנים שאפשר לפרש כשיר הלל לחמאס, המגזין "פלייבוי" ניתק איתה קשרים.

השיחה הזאת היתה שונה מהנימה הרצינית, המעמיקה והסולידיט שאיפיינה את החלק העיקרי של הערב: בהשראת הסיפור של אברהם אבינו, ויינברג דיבר על הצורך שעולה לפעמים להתנתק מן העבר ולהתקדם הלאה. במילים אחרות: "לך לך". היה ברור שהוא מתייחס לרגע ההיסטורי שאליו נקלענו, אף שלא אמר את זה במפורש. שבוע ימים לפני כן – באותה מרפסת, בדירתה של מכרה אמריקאית של ויינברג – התקיים דיון בפרשת נח, ובלט המשפט "ותשחת הארץ לפני האלוהים ותמלא הארץ חמס". זה היה ימים ספורים אחרי יום שבת הנורא, וצירוף המקרים הזה, חמס-חמאס, הדהים את המשתתפים. אבל ויינברג, שמשתדל להיות מחושב וזהיר במילותיו, סירב לייחס לו משמעויות מיסטיות: "קרייזי, איזנט איט?" הוא שאל והמשיך הלאה.

הטקסטים של ה-Shiur, שמיקי ויינברג מדפיס על נייר צהוב, באיכות ובעיצוב שמזכירים פנזונים מסצינת הפאנק, כוללים פסוקים מהתורה וקטעים מהתלמוד ומספר הזוהר, לצד ציטוטים של פרשנים מימי הביניים ומהעת הנוכחית וטקסטים ותמונות של אמניות ויוצרים דוגמת אלחנדרה פיסארניק, ג'יין בירקין, קלריס ליספקטור, רם קולהאס וז'אן ז'נה. עם ההוגים היהודים שוויינברג מעריך במיוחד נמנים קרל מרקס, רוזה לוקסמבורג, אמה גולדמן, ולטר בנימין, מיכה יוסף ברדיצ'בסקי, שמואל אלכסנדרוב, קארן באראד, חנה ארנדט ולודוויג ויטגנשטיין ("אם אכן מחשיבים אותו כיהודי"). לצדם הוא מזכיר גם את כתביו המאוחרים של מישל פוקו. כל אלה מבחינתו לא באים בסתירה לרעיונות מן החסידות והקבלה, בין שמדובר בכתבי רש"י, הרב משה קורדובירו או הרב יצחק מאיר מורגנשטרן. להיפך, הם רק מפרים זה את זה, הוא אומר.

מגוון לא פחות הוא ההרכב של משתתפי ה-Shiur, שמשתנה משבוע לשבוע. תמיד אפשר לזהות כמה פרצופים מהפעם הקודמת, אבל חוץ מהם – התחלופה רבה. בשני המפגשים הראשונים שבהם נכחתי, ליד כיכר דיזנגוף, היו בעיקר יהודים מארגנטינה, צ'ילה ואיטליה. אני השתייכתי למיעוט הישראלי. שאלתי כמה מהלטינו-אמריקאים אם הם מכירים את רוברטו בולניו, אחד הכותבים האהובים עלי, ובחור מנומש ענה לי בגאווה: "יש לי אולי משקפיים, אבל קראתי בערך שלושה ספרים לאורך כל חיי". הוא סיפר לי שהוא עובד באגף הפיננסי של חברת הובלה ושינוע, אבל התקשיתי לעקוב אחרי הפרטים.

אחד ממפגשי Shiur, ויינברג באמצע. הרכב המשתתפים מגוון צילום: אלה ברק

פרשת דרייפוס של המאה ה-21

רוב שיחות החולין ב-Shiur נפתחות באחת משתי שאלות: "איך אתה מכיר את מיקי?" או "כמה זמן את ומיקי מכירים?". התשובות תמיד מפתיעות: בבית קפה שלשום, באוניברסיטה העברית לפני שני עשורים, דרך אח של חבר, דרך חבר של אח, אתמול בלילה בבר היין – הכל אפשרי. אני עצמי נתקלתי בו בדרך אופיינית לחודש אוקטובר 2023: במקלט ציבורי בשדרות רוטשילד, בשעת ערב מאוחרת. עמדנו שם, חבורה של זרים מוחלטים, ואז נשמעה אזעקה נוספת. ניסינו להבין מה מקורה, ורק לאחר זמן מה בחור בכפכפים, מכנסיים קצרים, חולצת הוואי וכובע מצחייה אמר במבטא אמריקאי: "אוי, אני מצטער, זה מהטלפון שלי. אני עורך סרטון כדי לשתף את החברה שלי בברלין". זה היה מיקי ויינברג.

כשיצאנו מהמקלט הוא סיפר לי שהוא גר בגרמניה, ושכשהמלחמה התחילה היה כאן בביקור. הוא היה המום מהאופן שבו האנטישמיות זוקפת את ראשה בכל מקום, אפילו בקרב אלו שתפסו כחברים: אנשים שעד לפני כמה שבועות התפלפלו בנוגע לטקסטים של סלבו ז'יז'ק, פרנץ פאנון והלן סיקסו ועכשיו מתפלפלים לגבי מידת הנחיצות של עריפת ראשים. "זה רגע הרצליאני", אמר לי, "כמו פרשת דרייפוס". הוא אמר שאם בכל זאת יחזור לברלין, זה בעיקר מכיוון שיש לו שם ספרייה עצומה, שבנה במשך שנים, עם שלל ספרים נדירים ועתיקים. מאז חלף בערך חודש, ועכשיו הוא כבר נחוש להישאר בארץ עד שהמלחמה תיגמר.

ויינברג בן 39. הוא קולנוען, איש תיאטרון וכותב, ולצד זאת, בעולמנו מסתובבים אנשים שמגדירים אותו בתור הרב שלהם ואת עצמם בתור תלמידים שלו. הוא נולד בלוס אנג'לס למשפחה יהודית, ובילדותו נהג לפקוד בתי כנסת משלל זרמים: חסידיים, ליטאיים וספרדיים. אחרי שסיים את לימודיו בברקלי ב-2004 הגיע לארץ, התחיל ללמוד בישיבת מיר ובד בבד נרשם לאוניברסיטה העברית. בשנים שלאחר מכן שוטט ברחבי אירופה ולבסוף התמקם בברלין. אבל זו נחלת העבר, והוא ממעט לדבר על קורותיו אם לא שואלים אותו על כך ישירות.

מעטים האנשים שטמועים באופן כזה בהווה, והדבר בא לידי ביטוי גם בדיוניו בפרשת השבוע: במהלכם הוא מדבר על המקובלים והדרשנים כמו שמשוחחים על פיסת רכילות טרייה או אייטם חדשותי שמשודר ממש כרגע בטלוויזיה.

מאז שנת 2018 הוא מתמקד בעיקר בתחזוק הפרויקט המכונה Shiur ומקיים עשרות מפגשים ואירועים בשנה ברחבי העולם, בין שזה באירופה, בארצות הברית או במקסיקו. ה-Shiur אינו פועל בניתוק מקהילות יהודיות: ויינברג מקפיד לשתף פעולה עם מגוון ארגונים, בהם ה-EUJS (האיחוד האירופי לסטודנטים יהודים) וה-JDC (הידוע יותר בשמו הקודם, הג'וינט), ומקיים קשרים עם שגרירויות וקונסוליות בגרמניה ובניו

יורק, בניסיון להגיע לאנשים רבים ככל הניתן. בתקופת הקורונה התחיל לתחזק קהילה גם בזום, וכשפרצה המלחמה ייסד את "Shiur במלחמה".

קריאה בטקסטים ב-Shiur. אסתטיקה של פאזין פאנק צילום: אלה ברק

הפורמט פשוט: המפגשים אורכים שעה וחצי והשתתפות בהם חינמית. מי שרוצה משתתף בדיון, ומי שלא – יכול רק להקשיב. מאז תחילת נובמבר המפגשים מתקיימים בכל יום חמישי בשמונה בערב בבית רדיקל שבמתחם 3426 בתל אביב. הערתי באוזני ויינברג שהכתובת, הרצל פינת התחייה, יכולה להתפרש כסמלית. פניו הוארו כמו פני ילד.

יש סוגים שונים של כריזמה: לוויינברג יש כריזמה של חיוך. לא כל אחד מסוגל לאסוף אנשים מהרחוב, להביא אותם למפגש על פרשת השבוע – ולגרום להם לחזור שבוע

לאחר מכן עם כמה חברים. "תזמינו את החברים שלכם, ואם הם לא כל כך בעניין", שמעתי אותו אומר בקריצה לכמה מקומיים, "תגידו להם שזה משהו שמגיע מברלין. תל אביבים מתים על זה".

בשבועות המעטים שלו בארץ הוא הספיק לבנות קהילה קטנה וליצור קשרים מבוססי אינטרסים משותפים עם כמה ארגונים, ובהם המשמר לשותפות יהודית-ערבית שהוקם בתל אביב-יפו בחודש שעבר. בימים אלה הוא מגייס כספים בשביל להוציא טיול משותף של ילדים יהודים וערבים ומחפש דרכים לקיים מפגשים עם חיילים בדואים ודרוזים. לדבריו, אלה לא מעשים פוליטיים, אלא אנושיים: "אני מחפש לעשות פעולה עמוקה יותר מאקטיביזם", אמר באחד השיעורים.

בחור חילוני שנכח באחד המפגשים אמר לי שמעולם אף אחד לא הצליח לגרום לו להתעניין "בטקסט הזה" לפני כן. הוא התכוון לתורה. כשסיפרתי את זה לוויינברג, פניו לבשו הבעה אמביוולנטית: מצד אחד הוא הרגיש גאווה ומצד אחר חש צורך להבהיר שזו לא המטרה המרכזית. הרעיון הוא לפתוח את הראש לרעיונות חדשים, להפגיש בין אנשים ולחשוב על הרגע ההיסטורי שבתוכו אנחנו שרויים. בפעם אחרת, כששאלתי אותו אם יש אג'נדה שהוא מנסה להעביר, משהו על אלוהות או על אמונה, הוא ענה: "לא ממש". הקשיתי ושאלתי: "אז למה דווקא התורה?" "זו תורה לשמה", ענה בפשטות. הוא הוסיף שבמקומות אחרים בעולם יש לו "מתלמדים", שמעבירים מפגשים בעצמם. מבחינתו זה לא רק שלו, אלא "שלנו", ובחול"ל ל-Shiur יש כבר חיים משל עצמו.

ברגעים הראשונים היחס שלי לטיפוס הצבעוני, החייכן וחד הלשון הזה היה נגוע בחשד קל: אולי כי אני פשוט דואג לשמור מחיצה מסוימת ביני לבין זרים, ואולי כי אני נרתע במקצת מכל מה שעלול להריח ממיסיונריות, מכל הסוגים: בין של דוכני חב"ד או של קומונרים בצופים. המחזאי בן סגרסקי, שנכח גם הוא בכמה מהמפגשים, הבין על מה אני מדבר ואמר, "תראה, אם כבר לעבור רגרסיה, עדיף שזו תהיה חזרה לגרעין".

אבל החשש הזה התבדה, הודות לאורחותיו של האיש שעומד בראש הפרויקט. ראשית, המפגשים שלו מלאים בהומור. שנית, אין בהם צנזורה. השיחה על ההפטרה שעוסקת בדוד המלך, למשל, נפתחה במילים: "בואו נדבר רגע על חיי הסקס שלו". שלישית, המפגשים חפים מכל ניסיון הדתה. מרים אליענה (31), מעצבת גרפית שעלתה לישראל מניו יורק והחלה להשתתף במפגשים באופן וירטואלי עוד בימי המגיפה, הסבירה לי שמבחינתה, ה-Shiur הוא לא באמת שיעור, כמו למשל באוניברסיטה, אלא יותר practice: "זה כמו יוגה, רק מנטלית". ויינברג מצדו מסרב

להגדיר את עצמו כחילוני או כדתי ומוסיף: "אני ממליץ לכולם לעשות כמוני, ואני חושב שזה משהו שיהודים בישראל יכולים לאמץ מיהדות התפוצות".

משתתפות ב-Shiur. המחסומים נופלים, למרות הרתיעה ממיסיונריות צילום: אלה ברק

אני עצמי מגיע ממשפחה חילונית לגמרי. אחרי השואה אמה של סבתי ניתצה את כלי השבת והכריזה כי הסיפור שלה עם האל נגמר. מאז אף אחד לא ממש שב לחיקו. יש לי חיבה גדולה ליהדות, אבל יהיה נוח ופשוט לסווג אותי כיהודי מסוג "מציג לראווה על המזנון את התקליט של לאונרד כהן". לתקופה קצרה בחיי הרביתי להסתובב עם קסקט, אמרתי "מודה אני" בכל בוקר וקפצתי לקנות קובצי מעשיות במאה שערים, אבל כאמור, זה לא נמשך זמן רב. בתקופות אחרות חשתי רחוק עד מאוד מהדת ומהמסורת, כמו למשל בחודש יולי השנה, בשיא ניסיון ההפיכה המשטרית, כשהרגשתי שהיהדות נכפית עלי – ולא מזמינה אותי אליה. לעומת זאת, באמצע חודש אוקטובר כבר נשמעתי אחרת, כשכתבתי לחברי: "בשבוע שאחרי הטבח נולדתי

מחדש, אבל שוב כיהודי. עד היום נטיתי להסביר את התופעה הזו - את הזהות היהודית - דרך הגנטיקה, החינוך, התרבות, ההיסטוריה והטראומה. אבל לפתע התחלתי להרגיש שבדם שלי זורמות אותיות הא"ב העברי, ושלעולם לא אוכל להסתיר את זה. יותר מכך: אף פעם לא ארצה מספיק בשביל שאוכל באמת לנסות. ייתכן שמחרתיים זה יישמע לי טיפשי - מה לי ולמיסטיקה הזו? - אבל כך הרגשתי בשבוע הראשון".

והנה, חלפו עוד כמה שבועות, וכעת אני אמנם לא גדול בתורה, אבל קטן. זה קשור, ללא ספק, לעליית האנטישמיות ברחבי העולם - כנראה שאין דבר שמרחיק אדם מיהדותו יותר מתקיפה בידי יהודי אחר, ואין דבר שמקרר אותו יותר מאשר מעשה דומה מצד מישהו שאינו יהודי; אבל זה לא רק זה. בתקופה כזו, של איום קיומי שכרוך בשבר זהותי, צץ פתאום רצון לחפש קהילה, תוכן, מפגש אנושי וחומר לחשיבה. את כל זה מיקי ויינברג מצליח לתת לאנשים, יהודים ולא יהודים, מכל רחבי העולם. זה מתחיל בחיוך במקלט, ברכבת או בבר היין ונמשך בדיון טרגי-קומי בעקידת יצחק.

ויינברג סבור כי "אנחנו נכנסים למקום ספי, לימינלי, שלא מציינת להגדרות הקודמות. הכל בסימן שאלה, וזה משחרר אותנו דווקא בכך שזה דורש מאיתנו להטיל ספק. אמנם אנחנו עדיין תוצרים של ההיסטוריה, ואנחנו לא יכולים להתנהג כאילו יש דבר כזה מקום ריק. כל רגע הוא רגע של לידה מחדש. אבל רגעי משבר כמו הנוכחי מעצימים את זה, כמו זכוכית מגדלת". בפראפרזה על ולטר בנימין - ויינברג מדלג מציטוט לציטוט - הוא מציין ש"בכל עידן מוטל עלינו המאמץ לגאול את המסורת מהכוחות הריאקציונריים שמנסים לחנוק אותה. הניתוח של המציאות הוא תמיד אקטיבי, אנחנו תמיד מסתכלים אחורה כדי להבין מה עומד לפנינו. אבל זו בעיה". ואיך מתמודדים איתה? "רבי משה דה ליאון אמר שחוכמה זה בעצם: חֶכְמָה-מָה. אם כן, עלינו להמשיך לפעול, בעודנו נצמדים לאין".

shurinternational
Tel Aviv, Israel

View profile

[View more on Instagram](#)

11 likes

Add a comment...

הזמנה לאחד המפגשים של Shiur. זה מתחיל בחיך במקלט ונמשך בדיון טרגי-קומי בעקידת יצחק

החבר הסאטמרי של פיליפ רות

ה-Shiur התחיל הרבה לפני המלחמה, אבל הוא לא היה מקבל את צורתו הנוכחית בלעדיה. המציאות החדשה, החירומית והאסונית, יוצרת מצב תודעתי חדש. קאטי פישביין, יהודייה מבואנוס איירס בראשית שנות העשרים לחייה, היא שיעורניקית קבועה. היא הגיעה לישראל לא מזמן, במסגרת המקבילה הארגנטינאית ל"תגלית", ויש לה כמה קרובי משפחה שגרים בחיפה. שאלתי אותה אם שקלה לחזור למולדתה בעקבות הקרבות והיא ענתה שלא, זה אפילו לא חלף בראשה. "אתה יודע מה זה

FOMO? "שאלה וענתה: "זה הפחד לפספס דברים. אז נראה לי שיש לי FOMO בנוגע למלחמה".

אילולא הפרויקט הזה, לא הייתי פוגש לעולם גם את חיים, חסיד סאטמר מוויליאמסבורג, ניו יורק. גבר גבוה וחסון כבן 40, עם פנים רכות, פאות מפוארות וכיפה שחורה. החצר שממנה בא מזוהה עם אידיאולוגיה אנטי ציונית, אבל לפני כשנה חיים הגיע לארץ עם אישתו והילדים – ואין לו כוונה לעזוב. "אמרתי להם, זה או להיות כאן ולפחד – או להיות שם ולפחד. ואני יודע מה הבחירה שלי", סיפר.

בהמשך גולל באוזני פרשה מפתיעה ומשונה, על מפגש בלתי אפשרי לכאורה בין שני קצוות של היהדות: מתברר שהוא והסופר פיליפ רות היו חברים, לא פחות. בתקופה ההיא, לפני פחות מעשרים שנה, רות עוד היה משתמש במחשב ישן ובדיסקטים, ובסוכנות הספרותית שלו כמעט יצאו מדעתם. רות עבד בימים ההם על הרומן "הקנוניה נגד אמריקה", והסוכנות שלחה לו מחשב חדש. המחשב הגיע יחד עם חיים, שהיה אז עובד צעיר, והוטלה עליו משימה: ללמד את מר רות להשתמש במחשב.

הסופר המהולל והחסיד נפגשו פעם או פעמיים בשבוע, ובהדרגה נרקם ביניהם קשר מיוחד: "בהתחלה דיברנו רק על מחשבים, אבל עם הזמן התחלנו פשוט לפטפט על החיים". תוך כמה חודשים השלים חיים את קריאת כל ספריו של רות וכיום הוא מגלה בקיאות מרשימה בכתיבתו. "כשהיינו מדברים, לא היתה אצלו אף מילה מיותרת. וזה לא שהוא דיבר מעט. הוא היה מדבר הרבה", סיפר. הקשר דעך עם השנים, כפי שקורה עם קשרים, ויום אחד חיים קיבל בשורה שלא ציפה לה: רות נפטר, וחיים נמצא ברשימת המוזמנים ללוויה. לבו נצבט כששמע שרות ביקש שהלוויה תהיה חפה לחלוטין מסממנים דתיים, ובכל זאת, כשמישהו ניגש אליו וביקש ממנו לומר קדיש – הוא סירב. "זה לא מה שהוא היה רוצה", ענה.

הטקסט שחולק במפגש "חיי שרה". להישאר כאן בגלל הפומו צילום: אלה ברק

פגשתי גם את גדי מרקוס (45), מרצה לפילוסופיה של החינוך שנולד באנגליה וגדל בשווייץ. בגיל 18 הוא בא לישראל, כשהיה בן 30 עבר לניו יורק וכעבור עשר שנים חזר לפה. שאלתי אותו אם הוא חושב שהיה מגיע ל-Shiur אילולא המלחמה, והוא הראה לי כיצד השאלה לא ממש רלוונטית. זה היה בסוף המפגש שעסק בפרשת "חיי שרה", ובמהלכו ויינברג דיבר על האופן שבו נקודת שבר יכולה לחולל שינוי זהותי, שהוא מעין לידה מחדש. הדברים של גדי הידהדו את הרוח הזו. "רוב הסיכויים שלא הייתי שומע על זה בכלל בלי המלחמה. אח שלי לא היה מספר לי על זה, כי הוא היה חושב שאהיה היום במסיבה או משהו כזה", אמר. "כל מה שאנחנו עושים בימים האלה, לא היינו עושים אילולא היתה מלחמה. זה נכון לגבי כל האינטראקציות. קרה פה משהו ענק וכל החיים שלנו השתנו. אז אני לא חושב שהייתי פה ובעצם אני לא חושב שגם הוא" - גדי הצביע בכיוונו של ויינברג - "היה פה".

הוא סיפר לי שהוא מלמד גם בקרית אונו וגם במזרח ירושלים, ויש לו סטודנטים יהודים, מוסלמים ונוצרים. "יש את גדי של לפני המלחמה ויש את גדי של אחרי. אתה למשל מכיר רק את גדי של אחרי, ולעולם לא תכיר את גדי של לפני. ככה זה יהיה גם עם התלמידים שלי, ואמרתי להם את זה בזום עם המכללה. אני לא יודע איזה מרצה אני הולך להיות, וגם הסטודנטים שלנו הם כבר לא אותם סטודנטים. הקלפים נטרפו, או נכון יותר, חילקו לנו סט קלפים חדש לגמרי. כל אחד יצטרך לקחת את הזמן ולהכיר את עצמו מחדש".

ויינברג אוהב לצטט את אנטוניו גרמשי, שמדבר על הפסימיות של האינטלקט אל מול האופטימיות של הרצון. לעומתו, גדי הוא שחורות כרגע. "המוות הגיע קרוב מאוד לכולנו, כל אחד בדרכו שלו, וכשאתה מבין שאתה יכול למות מחר, אתה מתנהג אחרת. בשבוע הראשון חשבתי שכולם נחמדים, כבר לא היה להם פתיל קצר. נסעתי ברכבת ופתאום כולם היו רגישים יותר. זה נורא ואיום להגיד את זה – אבל יש בזה משהו נחמד. הבעיה היא שזה בא ממקום שכולם פגועים. זה לא בא ממקום טוב". על כן כרגע הוא מתקשה לגייס תקווה. "ותמשיך להגיע למפגשים?" שאלתי. "אני עוד לא יודע. יכול להיות שכן".

כשהמקום הלך והתרוקן, החלטתי לנסות בכל זאת לחלץ מוויינברג תשובה לשאלה חשובה. זה היה ליד שולחן הכיבוד, בחלקו של הערב שמוגדר כ"שמוזינג". הוא שוחח עם בחור ערבי שמשתייך לכנסייה היוונית האורתודוקסית ושמתיכנן לפצוח בקרוב בקריירה כזמר. הם דיברו על הזרמים השונים בנצרות ועל ההבדלים ביניהם. "מיקי, אז איך אתה מגדיר את עצמך מבחינה דתית?" שאלתי. הוא חשב כמה שניות ואז פרץ בצחוק ואמר בעברית עם המבטא האמריקאי: "פרדוקס. לא אורתודוקס, אלא פרדוקס".

כתבות נוספות שעשויות לעניין אותך

ממומן

/ AIG

ביטוח לדירה כבר עשיתם? קבלו הצעה בקליק

ממומן

כלכליסט /

הגיע הזמן להכיר חוויית נהיגה חדשה: EVEASY אין עוד חשמלית

ספורט /

אחרי שצייץ "אדולף היטלר היה גאה בבנימין נתניהו":

תרבות /

"גי'נוסייד בפלסטינים והוא צוחק": טימותי שאלאמה סופג

ממומן

Nownet - קרנו... /

מומחים לגמל והשתלמות חושפים: "פערי תשואה ודמי ניהול

ממומן

Channel22 /

קבוצת משקיעים כשירים רוכשת משרדים לצד משרדי אמזון

חדשות /

חמאס פרסם סרטון של החיילת נועה מרציאנו שנחטפה, צה"ל:

ספורט /

צ'אבי אלונסו ביצע מהפכה מנטלית כמאמן באייר לברקוזן,

תגובות

להוספת תגובה מזוהה

לבחירת השם ככינוי קבוע

שם

הזינו שם שיוצג באתר

תגובה

משלוח תגובה מהווה הסכמה לתנאי השימוש של אתר הארץ

שלחו

על סדר היום

**עבור חלקים מסוימים
בציבור, להיות חטוף זה
להיות שמאלני**

**בכירים בארה"ב לישראל:
מודאגים מאוד מהתלקחות
חזית שנייה בגדה**

**פצוע אנוש מירי במחסום
המנהרות ליד ירושלים,
שלושה מחבלים נהרגו**

**5 נשים אירניות
שהעזו לצאת נגד
המשטר**

**📍 בשיתוף קסם מבית
הפניקס**

**מאסק הסכים עם פוסט
אנטישמי: "זו האמת"**

**מה מביא ישראלים לצהול
על רצח בני עמם בידי
חמאס?**